

Socialministeren (Strøm): Det, der er tale om i det lovforslag, vi behandler, er en maksimumsgrænse, og at de sociale udvalg kan skønne over, hvilken trang der er til stede. Vi giver gennem loven de sociale udvalg lov til at skønne. Vi vil ikke gennemføre bestemte satser her, men indfører et skøn i loven, og man kan godt i et cirkulære henstille til de sociale udvalg i deres skøn også at tage det, jeg har nævnt, i betragtning.

(Kort bemærkning).

Lorentzen: Ja, man kan henstille, man kan stå med hatten i hånden og bede dem tage hensyn dertil; men når man har en lov, der siger 85 pct., kan det ikke nytte at komme med et cirkulære, der siger noget andet. Og jeg vil gerne igen stille det spørgsmål til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen: kan man vente, at det radikale venstre vil give tilslutning til et ændringsforslag, hvori cirkulærets bestemmelser er sat ind?

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Jeg tror, det er en så usædvanlig fremgangsmåde, der nu pludselig anvendes af det ærede medlem hr. Lorentzen, at det fritager mig for enhver forpligtelse til at besvare hans spørgsmål. Det er altså noget, som det ærede medlem, der selv har haft sæde i udvalget, ikke er kommet i tanker om før nu. Jeg finder, at det havde været på sin plads, at det ærede medlem havde ført det frem i udvalget på normal måde under drøftelserne dér. Dette er en fremgangsmåde, som i hvert fald ikke hører hjemme i det høje ting.

(Kort bemærkning).

Lorentzen: Jeg kan tydeligt høre på det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, at han føler sig ilde tilpas. Må jeg have lov at sige, at jeg i udvalget har fremført, at cirkulærebestemmelsen burde have lovsform — det er altså ikke noget nyt; men i udvalget var der ingen, der interesserede sig for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af Ragnhild Andersen m. fl. (se sp. 2908) *forkastedes* med 133 stemmer mod 7; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af Ragnhild Andersen m. fl. (se sp. 2908) *forkastedes* med 134 stemmer mod 7; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslaget i betænkningen *forkastedes* med 92 stemmer mod 47; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om menighedsråd.

(Første behandling findes i tidenden sp. 55, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 245).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (*Lysholt Hansen*): Efter lovforslagets første behandling den 16. oktober 1956 har udvalget holdt 9 møder og har herunder haft 3 samråd med kirkeministeren samt modtaget deputationer fra Landsforeningen af Menighedsråd og Den danske Præsteforening.

[Lysholt Hansen.]

For at sikre, at de nye bestemmelser om, at besættelse af hvert femte præsteembede skal ske under iagttagelse af særlige regler, der foretager mindst mulig indgriben i menighedsrådenes rettigheder, går et stort flertal i udvalget ind for, at der skal være mulighed for at kunne kalde en bestemt person til et præsteembede, selv om dette embede skulle falde ind under femtegangsreglen, hvis der i menigheden er et udbredt ønske om at få en sådan bestemt person udnævnt.

Er der i menigheden ønske om at få en bestemt person kaldet, får menighedsrådet ret til inden 5 uger fra den dato, hvor embedet er opslået ledigt, at meddele ministeriet, at man ønsker på et menigheds-møde at forelægge spørgsmålet om den pågældende persons ansættelse. En sådan henvendelse til ministeriet kræver kun, at der i menighedsrådet skal være flertal for den. For at sikre, at også et mindretal kan få indkaldt til menigheds-møde om et sådant embedes besættelse, skal 20 pct. af de kirkelige vælgere kunne begære indkaldt til menigheds-møde om spørgsmålet, blot det sker, inden menighedsrådet holder det endelige indstillingsmøde. Hvis der på et menigheds-møde, der er indkaldt på en af de to nævnte måder, kan samles et flertal på to tredjedele af de afgivne stemmer til støtte for ønsket om beskikkelse af den pågældende person, skal ministeriet herefter være berettiget til at indstille den pågældende til kaldelse, og embedet betragtes da som værende besat efter reglen om hvert femte embede.

Det er udvalgsflertallets opfattelse, at der med disse bestemmelser er taget så skyldigt hensyn til menighedsrådenes rettigheder, som det er muligt, hvis man samtidig ønsker at tilgodese de hensyn, som lovforslaget tilsigter. Disse bestemmelser vil efter udvalgsflertallets opfattelse sikkert også animere til en øget interesse for præstevalget ude i kommunerne.

Kirkeministeren har over for udvalget bekræftet, at der fremtidig vil blive adgang for formanden for et menighedsråd eller eventuelt et andet medlem af menighedsrådet, der har fuldmagt fra formanden, til at gøre sig bekendt med navnene i den ansøgningsprotokol, i hvilken ansøgnin-

gerne indføres, efterhånden som de indkommer, efter at embedet er blevet opslået ledigt. Hidtil har det været således, at kun en person, der selv var ansøger til embedet, har kunnet få lov til mod kvittering med sit navn i en særlig ansøgningsbog at låne ansøgningsprotokollen for at gøre sig bekendt med, hvem der ellers søgte embedet. Fremtidig vil denne ret altså også tilkomme menighedsrådene under den form, jeg her har nævnt, også mod kvittering i den omtalte kvitteringsbog. Denne ret kommer ikke kun til at gælde ved besættelse af disse femtegangse embeder, men ved besættelse af alle præsteembeder. Da det imidlertid kun er bestemte grupper af ansøgere, der kan søge disse femtegangse embeder, vil man ved ganske særlige lejligheder måske komme ud for, at der indkommer færre ansøgere end 6. Skulle et sådant tilfælde indtræffe, vil der være adgang til at opslå embedet uden den af reglementet foreskrevne begrænsning af ansøgere. Det af kirkeministerstillet og af udvalgsflertallet tilrådt ændringsforslag nr. 1 vil lovfæste denne ordning.

Ændringsforslag nr. 1 går yderligere ud på, at ordene „eller som residerende kapellan“ udgår af den nye § 36. Det vil sige, at undtagelsesreglerne kun kommer til at omfatte sognepræsteembeder.

Ændringsforslag nr. 2 går ud på, at embeder efter femtegangsreglen, til hvilke der ikke har været de fornødne 6 ansøgere, alligevel betragtes som værende besat efter femtegangsreglen.

Ændringsforslag nr. 2 går endvidere ud på, at stk. 2, sidste punktum, i § 37 udgår. Det foreslås, fordi reglen fremtidig kun omfatter sognepræsteembederne, således at det ikke vil kunne ske, at femtegangsreglen bringes i anvendelse for mere end ét embede i et pastorat.

Ændringsforslag nr. 3 har for det første rent redaktionelt formål med hensyn til paragraffernes nummerering. Herudover foreslås en række faktiske ændringer i den ny § 42 i overensstemmelse med de bemærkninger, jeg gjorde til indledning om sikring af menighedsrådenes muligheder for selv at besætte embeder, der falder ind under femtegangsreglen. For det første gives der menighedsrådet 5 uger mod hidtil 3 uger, efter at et embede er opslået ledigt, til at

[Lysholt Hansen.]

meddele ministeriet, at der i menigheden er ønske om at få en bestemt præst. For det andet foreslås det, at 20 pct. af de på den kirkelige valgliste opførte medlemmer mod hidtil 25 pct. skal kunne fremsætte ønske om at få en bestemt person beskikket. I begges disse tilfælde skal der indkaldes til menighedsmøde, der eventuelt kan holdes delt, hvis det er nødvendigt af hensyn til mangel på tilstrækkelig rummeligt mødelokale. På dette menighedsmøde sættes spørgsmålet om vedkommendes beskikkelse under afstemning, og hvis to tredjedele af de fremmødte slutter sig til det udtalte ønske, er ministeriet berettiget til at indstille vedkommende til udnævnelse.

I ændringsforslag nr. 3 foreslås det yderligere, at der gives præster adgang til embedsbytning, når to tredjedele af menighedsrådet går ind herfor. Hidtil er der været krævet enstemmighed i menighedsrådet til en sådan embedsbytning. Den samme regel vil efter ændringsforslaget komme til at gælde, når den ene af præsterne er ansat under Dansk Kirke i Udlandet eller under en anden kirkelig institution, der virker i tilknytning til folkekirken.

Endelig indeholder ændringsforslag nr. 3 bestemmelser, der sidestiller embederne i henhold til § 42, de såkaldte Hermansenembeder, med embederne efter femtegangsreglen.

I ændringsforslag nr. 4 foreslås, at revisionen af loven ikke som foreslået sker om 5 år, men allerede om 3 år.

Om de her nævnte ændringsforslag er der enighed mellem kirkeministeren og hele udvalget, bortset fra de ærede medlemmer hr. Damsgaard og hr. Kr. Juul, og jeg skal på udvalgsflertallets vegne anbefale ændringsforslagene til vedtagelse i det høje ting. Mindretallet har meddelt, at det selv ønsker at motivere sin stilling her ved anden behandling.

Jeg vil også gerne på mit partis vegne anbefale de stillede ændringsforslag. Jeg vil gerne understrege, at jeg synes, at ministeren under udvalgsforhandlingerne har strakt sig meget vidt, for at dette lovforslag kunne finde så bred en tilslutning i folketinget som muligt. Jeg håber, at loven, som den nu kommer til at se ud, vil vise sig i stand til at tilgodese de ønsker, der ligger

til grund for lovforslaget, nemlig at skabe bedre forflyttelsesmuligheder såvel for udlandspræster som for præster herhjemme, der ellers vanskeligt har kunnet opnå forflyttelse. Jeg håber, at de ventiler, der gives menighedsrådene til selv frit at besætte disse femtegangsemployer, kun vil blive anvendt i undtagelsestilfælde, at de ikke bliver reglen, da de tilsigtede formål jo ellers ikke kan nås. For øvrigt er jeg af den opfattelse, at efter at antallet af præster, der kan søge disse embeder, er blevet udvidet til at omfatte så mange grupper af præster, vil der i virkeligheden i ansøgningskredsen være så mange højt kvalificerede, at menighedsrådenes eventuelle betænkeligheder hurtigt vil forsvinde. Jeg tror ligeledes, at loven vil modvirke den tendens, der har været til at foretrække en ung præst fremfor en ældre, fordi man har chance for at komme af med den unge, hvis han ikke falder til i menigheden, hvorimod man hidtil har måttet regne med at skulle beholde en ældre præst, der kom i samme situation. Når der nu bliver bedre forflyttelsesmuligheder for ældre præster, skulle for fremtiden være fjernet denne betænkelighed ved ansættelse af en ældre præst, som jeg har hørt udtrykt sådan: man vil hellere købe en lovende kalv end en ret godt ydende ko.

Med de lovændringer, der nu gennemføres, skulle der altså være god udsigt til, at man uden at gå menighedsrådenes rettigheder for nær kunne få en løsning på det problem, vi nu har behandlet her i tinget gennem flere år. Det er en kirkelig interesse, at der findes præster, som er villige til at betjene danske menigheder i udlandet, og at der findes præster, som er villige til at tage ud som missionærer, men det er i lige så høj grad en kirkelig interesse, at der for sogne, som er kommet ind i en stilstandsperiode, eller for præster, som af en eller anden grund og uden egen skyld er kørt fast dér, hvor de er, kan skabes en fornyelse.

På mit partis vegne anbefaler jeg ændringsforslagene til vedtagelse her ved anden behandling og lovforslaget til endelig vedtagelse ved tredje behandling.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg håber, at ministeren meget hurtigt vil benytte den bemyndigelse, der nu gives, til at lade loven optrykke med alle de ændringer, der er sket.

[Lysholt Hansen.]

i årenes løb. Det er hårdt tiltrængt; for os, der ikke er skriftkloge, har det været en næsten umulig opgave at hitte ud af, hvad menighedsrådsloven i virkeligheden siger.

Vagn Bro: Menighedernes meget afgørende indflydelse på, hvem der skal være sognets præst, er i dansk kirkelovgivning ved loven af 1922 slået fast og er knyttet til den daværende kirkeminister J. C. Christensens navn.

Lovforslaget og de af den højtærede kirkeminister stillede ændringsforslag, som er resultatet af meget indgående drøftelser, hvorunder den højtærede minister har vist megen forhandlingsvilje, er efter min mening udtryk for, at der ikke sker brud på denne menighedernes afgørende ret. Der findes en ganske lille kreds af særlige sognepræsteembeder, såsom ved Vor Frue Kirke, Bremerholms og Garnisons Kirker, Christiansborg Slotskirke og Roskilde Domkirke, embeder, hvor indehaverne tillige bliver stiftsprovster, og visse residerende kapellanier, hvor ministeren har indstillingsret. I alle andre tilfælde får kirkeministeren, når menighedsrådets indstilling i det af biskoppen eller provsten ledede møde er sket, frit valg mellem de tre indstillede, således at ministeren ikke er bundet til at tage den af de tre, der har fået flest stemmer, dog at en ansøger, der ved første afstemning har fået alle de afgivne stemmer, af ministeriet bør indstilles til at modtage den kongelige udnævnelse eller, for de faste hjælpepræsters vedkommende, den af ministeriet udfærdigede udnævnelse.

Den her omhandlede ret for et menighedsråd bliver efter min mening fastholdt, idet der også ved hvert femte embedes besættelse sikres menighederne ret til at få en bestemt præst, ja, endog at $\frac{2}{3}$ af de afgivne stemmer ved et menighedsråd kan sikre sognet en bestemt præst; tidligere var betingelsen, at 25 pct. af de på de kirkelige valgsteder opførte ønskede det, men dette ændres nu til 20 pct., og fristen 3 uger, fra embedet er opslået ledigt, ændres til 5 uger.

Jeg benytter lejligheden til at takke for den tilslutning, den højtærede minister har givet til, at på særlige vilkår vil menighedsrådets formand eller en delegeret fra menig-

hedsrådet på et meget tidligt tidspunkt kunne få adgang til at se ansøgerlisten.

Hvis man altså sammenstiller menighedsrådenes nuværende og kommende ret og ser bort fra de ganske særlige embeder, hvortil ministeren indstiller, er forholdet i dag det, at menighedsråd, der er enige om en bestemt præst, får denne.

Over for dem, der her vil påstå, at der lovmæssigt sker en indskrænkning i menighedsrådenes og menighedernes ret, og som spørger, hvorfor man laver de omsvøb, der her er tale om, vil jeg gerne fastslå, at det skyldes hensynet til lovforslagets egentlige og berettigede formål, et formål, som jeg for øvrigt tror at også mindretallet i denne sal fuldt ud går ind for, og som jeg håber at befolkningen vil forstå. Formålet er at skaffe præsterne på Færøerne og i Grønland, udsendte sømandspræster, præster under Dansk Kirke i Udlandet, udsendte præsteviede missionærer m. v. mulighed for at befordres til embeder herhjemme. Blandt disse vil der findes mange udmærkede mennesker og præster, og når de i en del år har røgtet deres kald langt fra hjemmet, på Færøerne, i Grønland eller i udlandet, skulle de danske menighedsråd efter min mening tænke på, hvad man selv føler over for fædrelandet, når man lever i udlændighed og borte fra de hjemlige egne.

Endvidere er der de præster, der uden egen skyld er kommet i et tilfældigt forhold til menigheden. Det kan skyldes mange forskellige ting, også rene tilfældigheder, men det betyder ikke, at disse mennesker ikke kan komme i det bedste forhold til en ny menighed. Jeg henleder tingets opmærksomhed på det, vi i juraen kalder de krydsende hensyn, der meget ofte gør sig gældende. Lad mig sige det ganske jævnt og stilfærdigt: lad os tænke os en sådan præst, en af dem, vi her vil hjælpe, der på grund af særlige forhold er kommet på kant med eller i væbnet neutralitetsforhold til menigheden, han er omkring 45-50 år, og så siger man: en sådan mand bør ikke befordres videre. Jeg spørger: hvorfor ikke? Skal da dette stakkels sogn til præstens dages ende eller i hvert fald til hans halvfjerdsindstyvende år trækkes med ham? Nu bliver der i stedet mulighed for, at sognet kan få en mand, der falder godt til, og den for-

[Vagn Bro.]

flyttede præst får samme mulighed i sit nye kald. Det er det, vi forstår ved krydsende hensyn, og det er dem, vi meget ofte glemmer at tage i betragtning.

Den ærede ordfører har i øvrigt omtalt ændringsforslagene og derunder den omtalte meget betydelige kreds, der kan søge efter reglen om hvert femte ledige embede. Der kan jeg ganske henholde mig til de fremsatte udtalelser.

Efter nu at have haft lejlighed til at gøre mine principielle betragtninger gældende mener jeg, at jeg på det ærede medlem hr. Sønderups, det ærede medlem hr. Marius Buhls og egne vegne varmt kan anbefale min gruppe og hele tinget at stemme for ændringsforslagene og for lovforslaget ved tredje behandling.

Gottschalek-Hansen: Jeg må erkende, at jeg er fuld af beundring over den tålmodighed og det langmod, som den højtærede kirkeminister har lagt for dagen over for det nedsatte udvalg under behandlingen af det foreliggende lovforslag. Som en lille, ydmyg sommerfugl, der flager fra blomst til blomst, har den højtærede minister søgt at kontakte parti efter parti for på den måde at skabe tilslutning, bistand, støtte og hjælp til fremme af lovforslaget og formentlig gjort det ud fra den betragtning, at et lovforslag, som ændrer, omend i meget beskeden form, en hævdvunden demokratisk ret, helst skal have så stor tilslutning fra så mange sider, som det overhovedet er muligt. Det er en fremgangsmåde, som jeg fuldt og helt kan billige, og som jeg synes er fuldt korrekt og rigtig.

Mit parti ville i og for sig helst, at ministerens oprindelige forslag var blevet ophejvet til lov. Det var efter vor opfattelse meget bedre og opfyldte i langt videre udstrækning det, som er lovforslagets egentlige formål, men selv i sin nuværende form betyder den foreslåede ændring af den bestående lov en afgjort forbedring, der vil gøre det muligt at skabe langt bedre forflyttelsesmuligheder for de præster, der ellers har vanskeligt ved at blive befordret. Selv om man kunne ønske, at lovforslaget, som det foreligger, blev mødt med noget større interesse, end fremmødet her i salen

tilsyneladende giver udtryk for, er det dog opmuntrende, at vi ad lovgivningens vej også kan medvirke til at fremme rent menneskelige formål. Med de ændringer, som ministeren har foreslået, og som et flertal af udvalget har tiltrådt, mener vi i mit parti, at der er taget skyldigt og tilbørligt hensyn til de enkelte menighedsråds udtalte ønsker i de tilfælde, hvor sådanne vil komme til at foreligge.

Jeg vil dog gerne på mit partis vegne understrege, at den revisionsbestemmelse, der er indsat i lovforslaget, agter vi at have opmærksomheden henvendt på. Nu får vi mulighed for i de nærmest kommende år at se, hvordan loven virker; og kommer den til at svare til sin hensigt, og kan den gøres endnu bedre, forbeholder vi os ret til, når tiden er inde, at drage revisionsbestemmelsen frem, tage den til indtægt og yderligere forbedre den højtærede ministers forslag.

Jørgen Jørgensen (Lejre): I mange år har spørgsmålet været drøftet, om det var muligt at finde en løsning, hvor man kunne give præster, der havde virket i udlandet, og som var mindre kendt af menighedsrådene, en rimelig chance for at blive indstillet, når præsteembeder skulle besættes. De skiftende kirkeministre har været optaget af at finde frem til en ordning, hvor ministeriet, der jo i almindelighed kendte disse præster, kunne få en større indflydelse ved nogle præsteembeders besættelse, for at udlandspræsten kunne komme i betragtning og komme i gang i et kirkeligt arbejde et eller andet sted i landet.

Det var med det for øje, der blev gennemført en ændring i menighedsrådsloven i 1953, hvor menighedsrådenes adgang til at medvirke ved visse præsteembeders besættelse blev begrænset, sådan at ministeriet ved ansættelse i visse præstestillinger fik en større indflydelse end ved andre embeders besættelse. Det gjaldt dog dengang kun præsteembeder, hvor der var ansat mere end to faste præster. Denne lovgivning må vistnok siges at have virket tilfredsstillende og i hvert fald uden nogen indsigelse fra befolkningen. I forbindelse med den lovgivning, jeg her har nævnt, har der fra de skiftende kirkeministre gang

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

på gang været rejst det spørgsmål, om ikke det var betimeligt med en udvidelse af denne undtagelseslovgivning ved besættelse af præsteembeder. Baggrunden for en sådan udvidelse af ministeriets indflydelse ved præstevalg var navnlig den, at man gang på gang stod over for tilfælde, hvor særdeles velegnede og gode præster på det sted, hvor de virkede, var kørt fast og ikke fik så meget ud af deres arbejde i sognet, at det var tilfredsstillende hverken for præsten personlig eller for menigheden.

Oprindeligt tænkte man sig, at forflyttelse for sådanne præster lettere kunne gennemføres ved en ordning, hvor menighedsrådenes indflydelse ved hvert tiende embedes besættelse kun skulle bestå i at kunne indstille blandt tre ansøgere, som ministeriet havde udpeget. En sådan fremgangsmåde fandt jeg, dengang vi drøftede dette, en urimelig tilsidesættelse af menighedsrådene ved de embedsbesættelser, der var tale om. Det var jo ganske tilfældigt og vilkårligt, hvem der blev ramt af denne hver tiende embedsbesættelse.

Under den videre drøftelse af hele spørgsmålet kom man ind på at finde frem til en anden fremgangsmåde, som kunne opfylde det formål, man havde for øje, men uden så voldsomt at gribe ind i menighedsrådenes rettigheder.

Efter det forslag, som nu foreligger, bliver der ikke tale om, at ministeriet ved nogle embeders besættelse udpeger et lille antal af ansøgerne, som menighedsrådene får adgang til at tage stilling til. Efter lovforslaget bliver der tale om, at nogle embeder, hvert femte embede, kun kan søges af præster, der er over en vis alder, eller som har virket i en vis årrække, eller som opfylder visse betingelser, som lovforslaget angiver. Naturligvis er det en begrænsning i menighedsrådenes indflydelse, at der ved nogle embeder bliver færre ansøgere at vælge imellem, og jeg vil gerne erkende, at jeg til enhver tid vil være yderst betænkelig ved at tage noget fra

menighedsrådene, når det gælder disse råds indflydelse på præstevalg. Jeg anser nemlig menighedsrådenes indstillingsret ved præstevalg for at være menighedsrådenes vigtigste og mest betydningsfulde opgave.

Når jeg alligevel kan anbefale lovforslaget, som det nu foreligger, skyldes det, at der i den lovgivning, vi nu står over for at skulle gennemføre, gives mulighed for at lægge præstevalget i de sogne, hvor der er begrænsning med hensyn til, hvem der kan søge, direkte ud i menighederne. Hvis menighedsrådet selv kender en præst, som man mener vil være velegnet til præsteembedet, kan det med tilslutning fra et menighedsmøde få den pågældende præst kaldet til embedet, selv om denne præst ikke opfylder de betingelser med hensyn til alder, tjenestetid o. s. v., som ellers er knyttet til det pågældende embedes besættelse.

Denne mulighed, menighedsrådet og menigheden har for selv at afgøre valget af præst, har været afgørende for min stilling til lovforslaget. Har man i en sognemenighed, der falder ind under begrænsningen med hensyn til, hvem der kan søge et ledigt embede, ønske om at få en bestemt mand eller kvinde til præst, kan man få denne præst. Lovforslaget vil i disse tilfælde ikke betyde nogen indskrænkning i menighedsrådenes gældende rettigheder — tværtimod. Det kan måske endda nogle steder medføre større interesse for og mere aktiv deltagelse i præstevalget, end det ellers ville være tilfældet.

Kunne de ændrede regler samtidig bidrage til, at gode, veltjente præster, der er kommet i en alder, hvor det ofte viser sig vanskeligt at blive forflyttet, lettere kommer i forgrunden ved embedsbesættelser, kunne sikkert mange gode kræfter inden for folkekirken komme til at udfolde sig rigere og bedre, end tilfældet er nu.

Loven er foreslået kun at skulle gælde i tre år. Lad os så prøve denne ordning. Jeg tror, der kan vindes noget, uden at man igennem det, der nu vedtages, tager noget

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

væsentligt bort af den indflydelse, som jeg til enhver tid mener menighedsrådene bør have.

Jeg kan anbefale de ændringsforslag, der er stillet, og lovforslagets endelige gennemførelse ved tredje behandling,

Alfred Jørgensen: Ved første behandling udtalte jeg min velvilje over for lovforslaget, men nævnte samtidig visse enkeltheder, som jeg henstillede til udvalget at underkaste en nærmere overvejelse. Dette er nu sket, og de ændringer, der er foreslået af den højtærede kirkeminister og tiltrådt af udvalgets flertal, kan vi også i min gruppe i det store og hele tiltræde.

Jeg har dog en lille indvending imod affattelsen af ændringsforslag nr. 3, en indvending af rent formel art.

I ændringsforslag nr. 3, a), linje 14, ff., står der: „Det er dog en betingelse, at der højst bliver 24 timer mellem begyndelsestidspunktet for hvert af de således sammenhørende møder . . .“. Det er udtrykket „mellem begyndelsestidspunktet“, jeg finder støder øret og er i strid med den grammatiske regel om, at der efter forholdsordet „mellem“ enten må komme to ord som styrelse eller i alt fald et ord i flertal. Nu er det ikke min mening, at jeg på nogen måde vil pille de nyerhvervede sommerfuglevinger af den højtærede kirkeminister, men jeg vil gerne i al stilfærdighed henstille, om ikke denne lille tidsel i sproget kunne luges op: om ikke ordet „begyndelsestidspunktet“ kunne ændres til „begyndelsestidspunkterne“ og de to sidste ord i samme linje bortfalde, således at dette punktum kom til at lyde: „Det er dog en betingelse, at der højst bliver 24 timer mellem begyndelsestidspunkterne for de således sammenhørende møder“.

Kr. Juul: Nu har den højtærede kirkeminister fået lidt rigeligt med roser, og da det er sådan her i livet, at der findes ingen roser uden torne, er det næsten en selvfølge, at tornene kommer nu til sidst. Selv om man i og for sig godt kunne have ønsket at befri ministeren for dem, kan jeg i dette tilfælde næppe gøre det.

Udvalget har delt sig i et flertal og et mindretal, og det er på mindretallets vegne, jeg ønsker at gøre nogle bemærkninger.

Selve de ændringsforslag, der er stillet,

har mindretallet ikke noget at indvende imod, for de mildner bare lovforslaget i den retning, vi ønsker. Når vi ikke har været med til at tiltræde ændringsforslagene, er det, fordi vi hverken ønsker at have lod eller del i alt det, der her er tale om; det må flertallet selv rode med. Jeg vil gøre yderligere nogle bemærkninger.

Den kirkelige lovgivning i Danmark har, så vidt jeg har kunnet følge udviklingen, i hvert fald i de sidste 30-40 år stadig væk udbygget frihedslinjen. Lovgiverne har erkendt, at menighedslivet måtte have lov til at finde sin egen fri form, dersom der skulle være nogen mulighed for fremgang, og jeg tror ikke, der er grund til at fortryde, at lovgivningen har fulgt denne frihedslinje. Derfor er det kedeligt, at ministeren nu kommer med dette lovforslag og foretager et tilbageskridt fra den udviklingslinje, kirkelovgivningen hidtil har fulgt.

Ministerens har de bedste hensigter — hævder hun. For — siger hun — der findes tilfælde, hvor præst og menighed er kørt træet af hinanden, og hvor det ville være godt for begge parter, om de kunne blive hinanden kvit. Ja, for så vidt er jeg enig med ministeren; men om man derfor skal gå til at berøve en del af menighedsrådene den ret, de hidtil har haft ved præstevalg, er en helt anden sag, og på det punkt er jeg i hvert fald ikke enig med ministeren, al den stund det er min absolutte opfattelse, at den bedste sikring imod, at de af ministeren nævnte tilfælde opstår, er, at præst og menighed i fuld frihed får lov at finde hinanden. Bedre grundlag for et kommende menighedsliv kan næppe tilvejebringes.

Nu vil ministeren måske sige, at det er et meget lille indgreb, der foretages i menighedsrådenes hidtidige ret. Javel; men dertil er at sige, at ministeren jo da endelig var glubsk nok, da hun fremsatte sit første lovforslag — ja, det er egentlig møntet på ministerens tidligere kollega og meningsfælle. Da vi fik det første forslag af denne art, gik det ud på, at ministeren skulle have lov til at udpege 3 af dem, der trængte hårdest til at blive forflyttet, hvorefter menighedsrådene kunne få lov til at vælge den, de mindst nødig ville have. Dette ta blev så sat op til 6, men vi ser altså, hvad hensigten egentlig var. At forslaget derefter er blevet mildnet en hel del, skal erkendes

[Kr. Juul.]

men tilbage bliver alligevel dette, at for fremtiden er en enstemmig indstilling fra et menighedsråd ikke tilstrækkelig grund for kaldelse af en præst, hver femte gang et embede bliver ledigt. Det er det, der sker. Den vej, ministeren her er slået ind på, må jeg på det bestemteste fraråde at man betræder.

Man vil måske så gøre gældende, at menighederne jo kan fri sig for denne femtegangsregel, idet et menighedsmøde, hvis det kan opnå den fornødne majoritet, kan frigøre sig for denne regel. Det er i og for sig godt nok, men ministeren ønsker vel ikke, at dette skal ske alt for tit, for så er lovforlaget jo omsonst. Hvis vi tænker os, at det skulle ske hver gang, kunne lovforlaget lige så godt være havnet i papirkurven, hvor jeg i øvrigt mener det hører hjemme; men for resten tror jeg ikke, der i ret mange tilfælde vil blive indkaldt til et sådant menighedsmøde, for det er et betydeligt apparat, der skal sættes i gang. Ganske vist nedsætter vi procenttallet fra 25 til 20, men alligevel — 20 pct. af menighedens medlemmer er mange, i hvert fald i et stort sogn, og det vil heller ikke være så let for menigheden som sådan at få kendskab til ansøgerne. Formanden for menighedsrådet får lov til at se, hvem der søger, men menighedens enkelte medlemmer vil have vanskeligt ved at gøre sig bekendt med ansøgerne; jeg tror derfor ikke, denne bestemmelse vil blive brugt ret tit, så ministeren får nok lov til at bruge femtegangsreglen af og til.

Endelig indeholder lovforlaget den bestemmelse, at loven skal til revision om 3 år. Nu er lovforlaget altså barberet så stærkt, at det, hvis menighederne benytter deres ret, vil få ringe eller ingen virkning. Det kunne derfor være nærliggende at spørge ministeren, hvad hun, når de tre år er gået og loven skal til revision, kunne tænke sig skulle ske, såfremt denne lovgivning ikke har fået den virkning, som ministeren måske havde forudsat, nemlig at der kunne blive ligesom lidt mere bevægelighed i henseende til præsternes forflyttelsesmuligheder. Vil ministeren så gå videre med indgreb i menighedernes ret, eller vil hun give op? Jeg vil tro, at de uheldige forhold, der bliver følgen af, at en præst og en

menighed bliver træt af hinanden, altid har eksisteret; men mon ikke det er forhold af så personlig art, at de vanskeligt kan afhjælpes ved lovforanstaltninger? Det vil jeg mene.

Den af ministeren foreslåede adgang til embedsbytninger vil jeg absolut ikke indvende noget imod. Jeg synes tværtimod, det er godt, at menighederne får lettere adgang til at lade foretage embedsbytninger, hvis noget sådant kan etableres; men så er det da endelig også sådan endnu, at selv om der skulle være et uheldigt forhold mellem præst og menighed, er de dog ikke bundet til hinanden på livstid; så drastisk er det ikke. Vi har jo været vidne til tidligere kirkeministres forudseenhed også på dette område, idet der er givet menighederne en udstrakt mulighed for at få tilfredsstillet trangen til menighedsliv, selv om det ikke kan ske inden for sognets nære rammer; vi har jo loven om sognebåndsløsning, loven om valgmenigheder o. s. v. Det er som sagt min opfattelse, at menighed og præst bedre selv kan løse de problemer, der kan opstå, end lovforanstaltninger kan.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ligesom gav udtryk for, at der i og for sig ikke her var tale om noget indgreb. Der er da reelt set, som jeg nævnte det før, det indgreb, at når dette lovforslag bliver ophøjet til lov, så gælder det ikke længere, at den enstemmige indstilling fra et menighedsråd skal respekteres; det gælder i hvert fald ikke ved femtegangsemployerne. Men når det ærede medlem ligesom selv står og bortforklarer, at der sker indgreb her, tager jeg det som udtryk for, at det ærede medlem har ligesom en halvskidt samvittighed ved at gå med til det, der er tale om her.

Jeg vil også gerne have lov til at sige til dem, der agter at stemme for det foreliggende lovforslag, at de skulle betænke sig endnu en gang, inden de rækker en lillefinger ud, hvis de ikke ønsker, at hele hånden skal gå med.

Mindretallets stilling er altså den, at vi ikke har noget imod, at de foreliggende ændringsforslag bliver vedtaget, men ved tredje behandling vil vi opfordre tingets medlemmer til at stemme imod lovforlaget, for selv med de ændringer, der nu om et øjeblik formentlig bliver vedtaget, vil loven

[Kr. Juul.]

komme til at indeholde bestemmelser, som vi set fra den kirkelige frihedslinje må gå imod.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne takke udvalget for den grundige behandling, man har givet dette lovforslag. Man kan i hvert fald ikke sige, at man har faret letsindigt med de problemer, der ligger bag ændringerne i menighedsrådsloven. Jeg takker udvalget og er meget taknemlig for den brede tilslutning, lovforslaget har fået.

Jeg lagde mærke til opfordringen fra udvalgets ærede ordfører til at få loven hurtigt optrykt. Jeg er ganske enig i, at det er højst nødvendigt, og jeg skal se til, at det bliver gjort så snart som muligt. Endvidere skal jeg gerne, hvad jeg allerede har gjort i udvalget, give tilslutning til, at vi ændrer den hidtidige praksis med hensyn til adgangen til at se ansøgerlisterne, således som den ærede ordfører for udvalget gjorde rede for det.

Jeg havde indtryk af, at det ærede medlem hr. Vagn Bro mente, at den kaldelsesret, som der nu bliver adgang til for femtegangsebederne, var noget ganske nyt. Jeg gør opmærksom på, at i den nugældende lovs § 38 har man jo netop haft den ordning, at en menighed kunne kalde en præst, hvis der var dette udtalte ønske om det. Jeg havde ikke — det er rigtigt — tænkt mig, at denne dispensationsordning skulle gælde femtegangsebederne, men jeg mener, at det uden større skade kan lade sig gøre at overføre dispensationsordningen også til disse embeder; jeg synes i hvert fald, det er værd at gøre det, når der bag forslaget står den brede tilslutning, som nu har kunnet tilvejebringes.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro understregede lovforslagets berettigede sigte. Det er jeg glad for. Jeg har ved gentagne lejligheder udtalt, at jeg mente, det problem, der her behandles, var overordentlig vigtigt, og at en øget bevægelsesfrihed for præsterne ville være til stor gavn såvel for præsterne som for menighederne og dermed for folkekirken som helhed.

Det ærede medlem hr. Alfred Jørgensen kom med en lille sproglig korrektur. Jeg er nu ikke så vis på, at den helt holder stik. Der står jo i ændringsforslaget, at der

højst må være 24 timer mellem begyndelsestidspunktet for hvert af de således sammenhørende møder. Jeg har i hvert fald altid lært i skolen, at 1 + 1 er 2, og så er der dog to punkter, vi kan hægte „mellem“ sammen med, så jeg synes ikke rigtig, der er grundlag for at foretage den foreslåede ændring. Meningen er jo i hvert fald ganske tydelig, selvom formuleringen måske ikke er så fuldkommen i det ærede medlems øren; logisk er der dog vist næppe noget i vejen med den.

De betragtninger, det ærede medlem hr. Kr. Juul kom med på mindretallets vegne, kan jeg ikke dele, og jeg vil bestemt afvise, at vi, der mener, disse ændringer er nødvendige, skulle bryde den frihedslinje, som det er uhyre væsentlig at fastholde inden for folkekirken, og som jo har været fastholdt lige siden indførelsen af grundloven af 1849. Det er nemt nok at sige, at vi selv kan ligge og rode med de problemer her, og det vil man ikke have lod og del i. Det vil jo netop sige, at man ikke vil have lod og del i livets vanskeligheder og risiko. Paul la Cour taler om, at absolut frihed i abstrakt forstand gives ikke; det, der gives, er befrielsen til stadig mere levende former. Dette forslag er netop et forsøg på at finde frem til mere levende former for præstevalg og præsteflyttelse. Det er en absolut misforståelse af lovforslaget, som jeg under mig over endnu kan være til stede hos det ærede medlem, at tro, at ved femtegangsebeder skulle en enstemmig indstilling fra menighedsrådet ikke være nok. Menighedsrådene skal arbejde efter nøjagtigt de samme regler som ellers med hensyn til indstilling af ansøgerne. Indskrænkningen finder udelukkende sted i ansøgergruppen, idet der bliver tale om ansøgere af en lidt ældre alder og ansøgere, der har været i bestemt arbejde før, men den enstemmige indstillingsret, hvorefter ministeriet skal bøje sig for en enstemmig indstilling til nummer et, fastholdes. Det vil jeg gerne på det klareste understrege her. Jeg forstår slet ikke, at denne misforståelse endnu kan herske hos noget medlem af udvalget, der har arbejdet med denne sag.

Det er jo ikke til at sige, hvor tit kaldelsesretten, denne dispensationsordning, vil blive brugt. Det må vi se på, når loven er trådt

[Kirkeministeren.]

ud i praksis. Men udtale mig for øjeblikket om, hvad jeg kunne tænke mig at gøre om tre år, kan jeg ikke. For det første står det jo hen, hvor jeg er om tre år, og for det andet er det min mening, at man gør klogt i først at udtale sig, når man har et fyldigt erfaringsmateriale. Men til den tid kan vi altså se på, hvordan loven har virket; og hvad der så skal gøres af den til den tid siddende minister, kan altid blive overvejet. Jeg synes, vi har haft nok at gøre med at finde frem til, hvad vi skulle gøre i den øjeblikkelige situation, og jeg håber, at der her i salen vil kunne blive en bred tilslutning til dette lovforslag.

Jeg vil slutte med igen at takke udvalget for grundigt arbejde.

Vagn Bro: Jeg sætter ikke pris på, at man påstår, at jeg i denne sag har ydet mit bidrag til gennem dette forslag at ændre bestemmelserne om, at en hvilken som helst menighed har ret til selv at vælge sin præst. Derfor vil jeg sige til min meget ærede partifælle, det ærede medlem hr. Kr. Juul, der har udtalt, at nu er det således efter forslaget, at ved hvert femte embede kan et menighedsråd, der afgiver en enstemmig indstilling, ikke få den præst, det vil have: nej, således er det ikke, for det er såmænd nok, at der er mindre end enstemmighed. Hvis der på et indkaldt menighedsmøde kan opnås to tredjedeles majoritet — og jeg vil dog gå ud fra, at enstemmigheden i menighedsrådet ikke er et svævende begreb, men er udtryk for, hvad menigheden vil have — vil indstillingen blive fulgt i de særlige tilfælde.

Når det ærede medlem hr. Kr. Juul siger, at nu skal der kræves 20 pct. i en given situation for at få indkaldt til et menigheds-møde, skal jeg dertil sige, at der blot kræves, at der er et flertal i menighedsrådet, så kan der indkaldes til et menigheds-møde. Endvidere behøver der slet ikke at møde 20 pct. af hele sognet. Når et menigheds-møde med to tredjedeles majoritet slutter sig til det fremsatte ønske om beskikkelse, vil dette ønske også blive fulgt.

Idet jeg i øvrigt ønsker, at formålet med dette lovforslag: at den store kreds, der her er tale om, nu kan søge disse embeder, må

blive efterfulgt, må jeg sige, at jo mere jeg tænker over det, jo mere må jeg bestemt holde på, at også denne femtedel af menighederne er der givet en meget stor ret og for så vidt en lille smule større ret, nemlig den lille smule, der ligger i forskellen mellem 25 pct. og 20 pct.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg synes, det var en meget dårlig begrundelse, det ærede medlem hr. Kr. Juul gav for sit standpunkt. For det første var det direkte fejlagtigt, idet det ærede medlem gav det udseende af, at ved disse femtegangsembeder kunne menighedsrådene kun komme til at få indflydelse, når 20 pct. af vælgerne fik et menigheds-møde sammenkaldt. Det er direkte forkert. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Vagn Bro siger, at muligheden for at få et menigheds-møde til at tage stilling til præstevalget foreligger, så snart et flertal i menighedsrådet ønsker det; og hvis dette flertal ikke sammenkalder til et møde, men der i befolkningen er interesse i at få en bestemt præst, kan 20 pct. af vælgerne forlange mødet indkaldt, og så kan dette møde have samme besluttende virkning, som hvis det var indkaldt af menighedsrådet. Denne formulering med, at 20 pct. af vælgerne kan indkalde til møde, lægger altså yderligere afgørelsen i menighedens egne hænder.

Men dernæst sagde det ærede medlem: ja, det er meget godt med denne lov og med den ventil, der er givet her, hvorefter præstevalget ved femtegangsembederne i højere grad, end tilfældet er nu, kan lægges ud til menighedernes afgørelse, men hvis denne bestemmelse nu bliver brugt, så får loven ikke den virkning, som hensigten var.

Det ærede medlem kan ikke argumentere på to måder. Hvis det ærede medlem mener, at denne ventil er af betydning ud fra hans synspunkt om menighedernes rettigheder, så må han støtte bestemmelsen. Hvis den bliver brugt, vil loven måske ikke få større virkning, men det kan det ærede medlem så ikke have noget imod. Det ærede medlem kan imidlertid ikke på den ene side sige: dette er meget godt, og på den anden side: hvis det får noget at betyde, så får loven ikke den betydning, som den var til tænkt, og som jeg var imod.

Der er ingen af os, der ved, hvor mange

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

menighedsråd der vil benytte sig af retten til selv at finde en præst, når embedet er ledigt, og derfor må vi se tiden an. Det vil de formentlig ikke alle gøre; der er menighedsråd, der vil finde, at den ansøgerkreds, der melder sig, er tilstrækkeligt grundlag for dem til at finde en præst, de kan være tjent med, og de vil formentlig ingenting foretage sig. Der ligger imidlertid i dette lovforslag en opfordring til menighedsrådene og menighederne til at interessere sig for præstevalgene, som er af værdi. Det har været min begrundelse for at støtte forslaget nu, og så finder jeg ingen grund til at argumentere mod andre forslag, der har været stillet, men som ikke foreligger mere, således som det ærede medlem gjorde.

Jeg mener, at menighedsrådenes indflydelse ved præstevalg er sikret gennem det foreliggende lovforslag, og jeg tror ikke, at det ærede medlem i nogen kreds vil vinde nogen væsentlig tilslutning til det standpunkt, han er talsmand for, når han siger: det går storartet, som det går nu; lad tingene gå deres gang, vi behøver ikke at røre os, heller ikke for at interessere menighedsrådene for præstevalg, det går jo udmærket. Det vil ikke finde tilslutning ret mange steder.

Kr. Juul: Det var da en bedrøvelig udtalelse, det ærede medlem kom med her til sidst; er det ærede medlem nu kommet så vidt, at han ikke mener, at menighederne er det rette forum, der selv kan varetage deres interesser også med hensyn til præstevalgene? Jeg synes, det er bedrøveligt, hvis det virkelig er tilfældet.

Må jeg sige et par ord yderligere til det ærede medlems mange korrigerende bemærkninger. Jeg er sandelig ikke gået imod bestemmelserne om menigheds møderne, absolut ikke. Vi er gået med til alle de ændringsforslag, der er stillet; vi mener også, det er en fordel, at menigheds mødet er kommet ind i billedet, det er da klart. Det, jeg sagde angående menigheds mødet, var, at hvis menigheds mødet kom i stand og traf sine beslutninger i hvert enkelt tilfælde af præstevalg, var ministerens forslag helt omsonst, så ud fra det synspunkt måtte ministeren formentlig ikke ønske, at menig-

hedsmødet kom i stand hver gang. Min stilling er klar nok. Naturligvis går vi ind for, at menigheds mødet skal kunne bestemme med hensyn til præsteansættelser.

Jeg ved da godt, at også et mindretal i menighedsrådet kan foranstalte menigheds møde.

Om det egentlige problem hævdes fra forskellig side, at der ingen ændring sker i menighedsrådets ret. Den højtærede minister og de ærede medlemmer hr. Vagn Bro og hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) siger, at en enstemmig indstilling også vil blive respekteret i fremtiden. Ja, det er sådan lidt ordkløveri det hele, for efter ministerens første forslag blev indstillingen også respekteret, når der var enstemmighed om at indstille 3. Må jeg sige det sådan, at det kan forstås: det, der nu sker, betyder, at en enstemmig indstilling ikke bliver respekteret, hvis det drejer sig om en mand uden for bestemt afgrænsede kategorier af præster. Deri ligger den indskrænkning, der sker. Jeg indrømmer, den er så lille, som den kan være, når vi endelig skal betræde den vej; men det er en indskrænkning, og jeg mener ikke, det er vejen til at få menigheds livet fremmet.

Så siger den højtærede minister til mig, at dette, at vi går imod, her betyder, at vi fra mindretallets side hverken vil have lod eller del i livets vanskeligheder. Det var dog en mærkelig udtalelse til mig, der netop hævder, at de vanskeligheder, der opstår præst og menighed imellem, vil vi selv løse, for vi tror ikke, lovgivningsmagten kan. Jo, sandelig vil vi tage del i livets vanskeligheder; vi vil oven i købet selv prøve på at løse dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1—3, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 4 samt § 3, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

[Formanden.]

Folketingsmand Thisted Knudsen har meddelt mig, at han ønsker til justitsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Kan justitsministeren give oplysning om, hvilken betydning — færdsels- og straffemæssigt — de dobbelte færdselsstriber på landevejene skal tillægges?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid efter spørgetiden onsdag den 6. marts 1957.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 6. marts, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om grundforbedring.

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om bestyrelsen af de offentlige veje.

4) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i aktieselskabsloven.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om folkeforsikring (om fremrykning til 1. april 1957 af udbetaling af forhøjelser af den indtægtsbestemte folkepension) [af Ragnhild Andersen m. fl.].

6) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Huslejhjælp) [af Alfred Jensen m. fl.].

Mødet hævet kl. 16³⁸.

66. møde.

Onsdag den 6. marts kl. 13.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om menighedsråd har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Folketingsmand A. C. Normann har meddelt mig, at han ønsker til undervisningsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil undervisningsministeren foranledige en ændring i fordelingen af den kulturelle fonds midler, hvorefter Vestjydsk Orkester i højere grad ligestilles med de øvrige landsdelsorkestre?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid efter spørgetiden i dag.

Folketingsmand Poul Møller har meddelt mig, at han ønsker til landbrugsministeren at stille følgende spørgsmål:

„I medfør af ombudsmandslovens § 11 henstillede folketingets ombudsmand ved skrivelse af 5. februar 1957 til landbrugsministeren at fremsætte forslag til revision af lov nr. 245 af 27. maj 1908 om tilsyn med udførsel af kød m. m. § 1, stk. 3.

Agter landbrugsministeren at efterkomme denne henstilling?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid efter spørgetiden i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ingmar Wagner* til forsvarsministeren:

„Finder ministeren det ikke rimeligt, at premierløjtnant Stig Jonassen, Holbæk, bliver afskediget fra hæren?“

Ingmar Wagner: Den 28. februar faldt dommen over premierløjtnant Stig Jonassen, Holbæk; den lød på 3 måneders fængsel. Det afgørende i denne meget omtalte sag